

3 препаратів тваринного походження широко використовують антисептик-стимулятор Дорогова (АСД), що є продуктом сухої перегонки тканин тваринного походження. Після перегонки одержують фракцію 2 (АСД-2) – розчинну у воді, і фракцію 3 (АСД-3) – нерозчинну у воді.

Використовують також препарати із тканин організму (кров, молоко) за Філатовим, гормони. Вивчають препарати із імунних тканин (тимусу й фабрицієвої бурси) для лікування набутих імунодефіцитів. З цією метою використовують також неспецифічний глобулін і інтерферон, які стимулюють функції імунної системи.

Біостимулятори мають позитивну дію, вона спрямована на підвищення росту тварин. До таких стимуляторів відносяться Амілосубтилін, ГЗХ Біовіт, COMBI-kel 40 LA.

Деякі публікації звертають увагу на те, що спостерігається негативний вплив у деяких випадках при підвищеній індивідуальній чутливості тварини до компонентів препарату, що можуть викликати алергічну реакцію. При тривалому лікуванні та порушенні порядку дозування в деяких випадках можливі втрата апетиту, діарея, блювота, тимпанія, диспепсичні розлади, стоматит, екзема, еритема шкіри в області ануса, ураження печінки, зміна забарвлення зубів.

На мою думку, до використання біостимуляторів в годівлі тварин необхідно підходити вибірково, враховуючи їхній вплив на організм тварин даного виду та віку, рівень продуктивності та можливі зміни якісних показників тої чи іншої продукції з обов'язковим обрахунком рентабельності виробництва.

УДК 636.4:612.8.017

Девіна О. С., студентка II курсу спеціальності «Технологія виробництва та переробки продукції тваринництва»

Науковий керівник – Журенко О.В., кандидат ветеринарних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ, Україна

ВМІСТ ЗАГАЛЬНОГО БІЛКА ТА ЙОГО ФРАКЦІЙ У СВИНЕЙ З РІЗНИМИ ТИПАМИ ВИЩОЇ НЕРВОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Печінка є найбільшою застіною залозою в організмі тварини, яка за будовою відноситься до паренхіматозних органів і в залежності від кровонаповнення може бути від бурого до буро-червоного кольору. Маса її у свиней становить до 1,5 кг.

Рівень обміну речовин в організмі залежить від будови і стану слизової оболонки травного апарату, яка володіє високо розвинутою синтезуючою здатністю, а також від функцій внутріклітинних структур, що беруть участь у процесах виділення і всмоктування поживних речовин.

Кров для біохімічних досліджень відбирали вранці натщесерце з яремної (у свинки 5–6-місячного віку) та вушної вени (у свиноматок 3-річного віку), при цьому дотримувались всіх необхідних правил асептики та антисептики. Після забору матеріалу, з метою одержання сироватки, кров в пробірці обводили тонкою спицею та відстоювали в термостаті при температурі 38°C протягом

1 години. Сироватку, яка відокремилась, переливали у центрифужну пробірку та центрифугували 10 хвилин при 3000 об/хв..

Рівень загального білка визначали за біуретовою реакцією, в якій білок проби реагує з іонами міді (II) у лужному середовищі з утворенням кольорового комплексу, який вимірюється спектрофотометрично.

Визначення рівня альбумінів проводили по реакції з бромкрезоловим зеленим, який заснований на вибірковій здатності альбуміну утворювати забарвлений комплекс із бромкрезоловим зеленим у слабо кислому середовищі в присутності детергента.

Рівень глобуліну визначали як різницю між показником загального білка та альбумінів

Печінка, в силу анатомічних та біохімічних особливостей, приймає участь в здійсненні практично всіх видів обміну речовин: вуглеводному, ліпідному, білковому, пігментному, тут активно протікають реакції амінокислотного, мінерального обміну, а також метаболізму вітамінів, небілкових азотистих речовин. Центральне місце у метаболічних процесах тваринного організму займає обмін білків, оскільки вони обумовлюють головні видові та індивідуальні особливості організму, що реалізується системою генетичної інформації. Багато з реакцій білкового обміну протікає саме в печінці. Вона приймає участь у синтезі більшої частини білків плазми крові, а також у виробленні кінцевих продуктів – сечовини та сечової кислоти.

Дослідження показників обміну протеїнів у свиней встановило певні відмінності їх рівня в сироватці крові залежно від типу ВНД.

Вміст загального білка та його фракцій у сироватці крові свиней різних типів вищої нервової діяльності, $M \pm m$, г/л, $n=5$

Показники білкового обміну	Тип вищої нервової діяльності			
	СВР	СВІ	СН	С
Загальний білок	69,20 $\pm$ 0,20	67,98 $\pm$ 0,37*	67,48 $\pm$ 0,71*	67,38 $\pm$ 0,34***
Альбуміни	36,02 $\pm$ 0,14	34,88 $\pm$ 0,14*	34,82 $\pm$ 0,09***	34,28 $\pm$ 0,11***
Глобуліни	33,18 $\pm$ 0,24	33,10 $\pm$ 0,50	32,66 $\pm$ 0,72	33,10 $\pm$ 0,38

Примітки: 1. ВНД – вища нервова діяльність, СВР – сильний врівноважений рухливий, СВІ – сильний врівноважений інертний, СН – сильний неврівноважений, С – слабкий; 2. Різниця з тваринами СВР типу ВНД вірогідна при * $p < 0,05$, *** $p < 0,001$

Під показником загального білка розуміють сумарну концентрацію альбумінів та глобулінів в сироватці крові. Оскільки утворення альбумінів, більшої частини α -, β -, γ -глобулінів відбувається у печінці, дослідження загального білка можна розглядати не тільки як показник резистентності організму, а і як прояв білоксинтезуючої функції печінки. Найвищі показники вмісту загального білка у сироватці крові свиней були одержані у представників СВР типу, а також помічена достовірна різниця цього параметру відповідно до результатів СВІ, СН та С тварин, що становила 2,48 % ($p < 0,05$), 2,50 % ($p < 0,05$), 2,63 % ($p < 0,001$). Свині С типу мали найнижчі показники загального білка і вони поступалися даним, одержаним від тварин СВІ (на 0,88 %) та СН (на 0,15 %) типів. Отже,

можна припустити, що у тварин з сильними нервовими процесами інтенсивність процесів білкового обміну вища, ніж у представників слабких типів.

УДК 636.5(033/034)

Залізняк В. Б., студент IV курсу спеціальності «Технологія виробництва та переробки продукції тваринництва», факультет ВМТГ

Науковий керівник – Пустова Н. В., кандидат с.-г. наук, доцент,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський, Україна

ВИРОЩУВАННЯ ГУСЕНЯТ-БРОЙЛЕРІВ У ПРИСАДИБНИХ ГОСПОДАРСТВАХ

Гусівництво – одна з традиційних галузей птахівництва України. Розведення гусей – це важливе джерело виробництва високоякісних продуктів, чудового пуху, пера, жиру та делікатесного продукту харчування – жирної печінки. Порівняно з іншою свійською птицею гуси не вибагливі до якості корму, здатні у невеликій кількості поїдати і перетравлювати клітковину зеленої трави, різних коренеплодів, трав'яне борошно і навіть сіно. Основним кормом для гусей у літньо-осінній період є зелена маса луків і пасовищ, а також стерня зернових культур.

За безвідходної технології переробляють і реалізують відходи птахівництва (пір'я, послід). 3 пір'я виготовляють і реалізують подушки, послід вивозять на навколишні поля інших господарств, деякі птахофабрики його висушують і у вигляді гранул реалізують населенню. Висушений послід можна використовувати у вигляді підкормки для відгодівлі молодняку великої рогатої худоби і свиней.

Для вирощування гусенят-бройлерів в Україні у присадибних господарствах частіш за все використовують гусей великої сірої, рейнської та італійської порід. Гусенят на м'ясо вирощують на глибокій підстилці, на сітчастій підлозі, комбінованим способом, або у кліткових батареях. У фермерських і присадибних господарствах гусей здебільшого утримують комбінованим способом. Для утримання дорослих гусей у приватних господарствах пташник можна будувати із дощок, деревини, цегли, глини та інших будівельних матеріалів чи пристосувати для цього будь – яке приміщення, що відповідає загальним принципам зоогієни. Гусенят з першого по 21...31-й день вирощують у пташнику на підлозі з підстилкою (1,5 кг на голову), а влітку – у літньому таборі під навісом чи на відгодівельному майданчику або водоймі й випасають. Табори розташовують біля водойм з пасовищами. Їх ділять на секції по 250...500 гусенят. У секції ставлять годівниці та напувалки жолобкового типу. При щільності посадки гусенят п'ять голів на 1 м² площі на відгодівельному майданчику розміром 100x15 м можна одночасно вирощувати 8...9 тис молодняку. Оскільки виробничі процеси на майданчику повністю механізовані, то одна пташниця-оператор може обслуговувати два таких майданчики.

У особистих підсобних господарствах розповсюдженням є спосіб вирощування гусенят на вигулах із застосуванням водойм. У даному випадку гусенята споживають до 60-70% рослинного корму і кормів з водойм. Перші 14 днів життя гусенятам згодовують вологі мішанки, після десяти діб їх випускають